

REFORMÁTUS HÍRADÓ

I. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

MEGJELENIK ÉVENTE NÉGYSZER

BALLAI ZOLTÁN

Boldog karácsonyt szoktunk mondani, írni ilyenkor egymásnak, és valóban ezt is szeretnénk: boldog napokat, szép ünnepeket, de ez Krisztus nélkül aligha sikerülhet! A lelkész tollából kegyes frázisnak tűnhet, pedig valóban csak Krisztussal a szívünkben lehetséges igazi a karácsony szent ünnepe. Adventi időben vagyunk. Azt jelenti, hogy várakozva készülődünk, s készülődve várakozunk Isten legnagyobb ajándékának az érkezésére, fogadására. Az adventtel kezdődik valami új, s ennek az újnak látszódnia, érződnie kell(ene). Az adventi külsőségek kétségtelenül sok mindent láttatnak és érzékeltenek, ami új az advent előttihez képest. Megjelentek a karácsonyi díszek az utcákon és a tereken, a házakban, lakások ajtaján és az ablakokon, előkerülnek az elcsomagolt adventi-karácsonyi kellékek, díszek. Árad az adventi muzsika és az adventi-karácsonyi sütemények narancsos fahéjas mézédés illata. S az üzletek kirakatai is erről szólnak. Karácsony tehát külsőségeivel is érzékelteti, hogy fénylő, az előzőhöz képest merőben új és hangulatában is egészen más időszaka az esztendőnek. Mi számunkra az advent s a karácsony? Puszta hangulat? Merő külsőség?

Ebben az egyre inkább eldurvuló, szeretetlen világunkban, amikor az emberek rosszkedvűek és bezárkózóak, s mintha a jóra, az igazi értékekre való fogékonyság is eltűnőben volna, végzetlenül fontos a belső tartalom! A lelked, a hited nyugalma és tisztasága. Nem lenne szabad engednünk, hogy a külsőségek eltemessék a karácsony lényegét, örömhírét – evangéliumát. Sok család például az ünnepekre való készülődés nagy rohanásában sokkal feszültebb, mint máskor. Most még inkább nem érünk rá a másikra, egymásra figyelni. Sokan éppen ezekben az adventi sötét, ködös, didergős téli hetekben szenvednek leginkább a depressziótól, és önpusztító gondolatokkal foglalkoznak. Törődnünk kellene egymással! Időt kell szánunk egymásra! Figyelmet kell szentelnünk a másikra! Szeretettel és türelemmel – kötelező! – fordulunk kedveseink, embertársaink felé. Akár a külsőségek rovására is. A mi Teremtőnk tudja, hogy mi bűneink miatt sötétségben vesztglő lények vagyunk, ezért is ajándékoz meg bennünket adventtel és az Úr érkezésének ünnepével. Az advent azt hirdeti, hogy az Úr érkezik, Jézus Krisztus, a Világ Világossága közel jön ehhez a halál árnyékában nyomorgó, sokszor perspektívtalan világhoz, emberhez.

Ahogy közeledik a karácsony, egyre jobban fókuszódik az ajándékvásárlási láz is. Egyre jobban gyötörnek az

Lásd és hidd el a csodat!

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő válán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!” Ézsaiás 9,6–7

ajándékokkal kapcsolatos kérdéseink: vettem-e mindenkinek valamit? Örülni fog-e keservesen kutatott és többször a pénztárcánkhoz mért ajándéknak? A másiktól való szerető gondoskodás nagyon jó, de átgondoltuk-e már, hogy mi is az ajándék?

Az Értelmező Szótár meghatározása szerint: az ajándék saját tulajdonunknak mások javára történő átengedése ellenszolgáltatás nélkül. Az ajándékozás a legnagyobb és legnagyszerűbb érzésnek, a tiszteletnek és a szeretetnek a kifejezése.

Ajándékozás ünnepe hát a karácsony, de nem a mi ajándékaink ünnepe, hanem az Isten legnagyobb ajándékának ünnepe. Ő nekünk egy gyermeket ajándékozott. Amiről Ézsaiás próféta csak látást látott, azt mi mint az Újszövetség emberei kész tényként fogadjuk el. Ezt tanítja János apostol által is az Isten: „... úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta (ajándékozta), hogy valaki hiszen őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16.)

Az Ő ajándéka maga a világtörténelem legnagyobb csodája. Aki az ajándékozó szándékát megérti, az örökké él e csoda által. Életünk karácsonycsoda ajándékozó ünnepeiben az Urísten újra és újra kézen fog, és elvezet a csoda eseményéhez. A helyhez, az emberekhez, akik tanúi és bizonyágtevői voltak e rendkívüli eseménynek. Az Ajándékozó életünk minden karácsonyán rámutat az ajándéka, és azt mondja: „e gyermekben és e gyermek által nyer életed értelmét. Higgyél a csodában, és az erős Isten, az örökkévalóság Atyja, a békesség fejedelme megtart téged. Higgyél benne, a Krisztus Jézusban!”

Jézus Krisztus személyének a csodája a hitre nézve abban van, hogy benne Isten jelentette ki magát, Ő a testté lett Ige. A Logos megtestesülése Ő. Jézus emberré létele a keresztény hit legnagyobb titka. Megfogni, megérteni emberi logikával nem lehet – reménykedni és hinni annál inkább. Hinni abban, hogy az Örökkévaló a maga örök rendeléséből, az emberi idő egyik pontján emberi formát vett fel. Érettünk. Érettem. Éretted!

Gy. Szabó Béla Tél (Fotó: Rohonyi D. Iván)

A karácsonyi történet és annak minden szereplője az Istenre mutat, akié a dicsőség. Ő az, aki akarata és végzése szerint meg is akar és meg is tud váltani. Helyrehozni mindazt, ami első Ádámiban elrontatott. A karácsony Krisztus istenségéről szól, a karácsonyi hit pedig: meglátni és hinni, hogy emberi formája értünk vétetett fel. A karácsony csodája az Ő megtestesülésében rejlik. Valóságos és igaz ember, mindazonáltal minden teremtménynél hatalmasabb, azaz egyszersmind valóságos Isten is – valljuk a Heidelbergi Kátéban. Ezt tette értünk!

Mit jelent tehát, hogy „gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk (...) és hívják nevét erős Istennek”? A Krisztus Jézus emberré lett, a Fiú-Isten magára vette a mi nyomorúságainkat, hordozta a mi emberi ellentmondásainkat – mindezt azért, hogy a Kijelentést, az Örök rendet helyreállítsa. Athanasius egyházatyja mondta: „a mi bűnünk adott okot a Logos-Krisztusnak az alászállásra és hívta ki az ő szeretetét. Mi vagyunk az okai az ő megtestesülésének és a mi üdvösségünkért jelentette ki az ő szeretetét az ember iránt”.

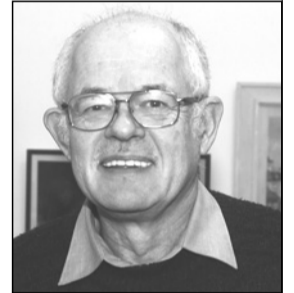
Igen, a karácsonyi kisdobban az erős Isten jött be a világba mint gondviselésében cselekvő Isten; ebben a kisdobban Isten cselekvő személy, ember lett. Olyan, mint mi, aki érezte, látja – látta és érzi – szegénységünket, a fájdalmat, a megaláztatást, a nélkülözést, a magányt és minden egyéb emberi nyavalyánkat. Testté létele a történelem azon pontja, ahol emberi idő és örökkévalóság egygyé lett. Testté létele az a rendkívüli esemény, amikor Isten emberként kezdett szólni az emberekhez. Hozzánk jött tehát. Nekünk adatott, hogy éljünk általa.

Ezért borulhatunk le a betlehemi jászol előtt, és imádkozhatjuk őt, aki testté lett Ige, aki isteni természete szerint egyenlő lényegű az Atyával, emberi természete szerint azonos lényegű velünk, emberekkel. A csodat tehát hinni kell. Hinni kell, hogy ő „nekünk adatott”, hinni kell azt, hogy a Seregek Urának buzgó szerelme tette ezt velünk.

A ma oly divatos ajándékozástól indultunk el. Nincs mit tenni ellene, ez ma már ezzel jár. Záró gondolatként kéréssel járulnék az olvasó szíve elé: tekintsetek egy ajándékot csillogó szemmel, ugráló boldogsággal bontogató gyermekekre. Lássuk meg az őszinte ujjongást, a hálás mosolyt és örömet a szemükben, a szívükben. Isten is ezt várja tőlünk. Az ajándék ott van mindannyiunk előtt. A karácsonyi evangéliumban az Urísten, mint jó atya noszogatja gyermekeit: „csak bátran, fogadd el az ajándékodat! Érted adatott és buzgó szerelmemből adom. Él velem és általa!” Az Isten-ember Krisztus a mi ajándékunk.

Lásd és hidd el a csodat!

Gyermekkori karácsonyok üzenete

DOBRI ANDRÁS

Az advent a Krisztus-várás ideje, de az emlékezés is: a mögöttünk levő, egyre szaporodó megünnepelt karácsonyokra. Mi mindent hoztak, és mi mindent elvittek azok a karácsonyok! Am mindig marad valami, ami kedves emlékként megőrződik nosztalgiaira hajlamos életünkben. Gyermekkorom karácsonyai vésődtek emlékezetembe kitörölhetetlenül.

Serdülő lányok-fiúkként izgatottan vártuk karácsony estéjén az „angyal” csejgetését. Végre csilingelést hallottunk. Mág sem tudom, hogyan sikerült megoldani, hogy mire mi ajtót nyitottunk, senki sem volt a lépcsőházban. A csengő hangja azt jelentette, hogy az addig bezárt szobába már beléphetett a család apraja-nagyja. Mi, gyermekek, mind a haton, felálltunk orgonászszerűen, és szüleinkkel együtt énekeltek a jól ismert karácsonyi énekeket, fél szemmel a karácsonyfa alatti szépen becsomagolt ajándékokra sandítva. Az éneklés után édesapám elővette a család régi Bibliáját, és felolvasta a karácsony Lukácsnál leírt történetét. Ezt léleköl jövő imádság és az Úri ima zárta. Nagy izgalommal bontottuk ki a nevünkkel jelzett csomagokat. Alig vártuk, hogy lássuk, mit kaptunk, de fél szemmel természetesen figyeltük, mit kaptak testvéreink. A karácsony estéje a szépen terített asztalra helyezett eledel elfogyasztásával zárult. Ezek az esték azért maradtak olyan emlékezetesek, mert soha olyan közel nem éreztük magunkat egymáshoz, mint karácsony estéjén.

Ma már gyermekeim és unokáim, a nagy család előtt magam olvasom fel Jézus születésének történetét, s mikor együtt vagyunk a gyertyák fénye mellett, mindig eszembe jut: Jézus azért született erre a földre, hogy az Ő szeretete tanítson meg egymást igazán elfogadni, szeretni mindig úgy, ahogy karácsonyestéken ezt csodálatosan átéljük.

Vannak, akik így élnek meg a karácsonyt, népes családban, vannak, akik gyermek nélkül, mások egyedül, árván, elhagyottan. Bárhol és bárhogyan is ér karácsony estéje, ne feledd a legfontosabbat: Ő azt akarja, hogy olyan szeretet legyen egymás iránt, mint ahogy Ő szeret minket. Fogadd el szeretetben házastársadat, gyermekeidet, szüleidet, testvéreidet, nehéz természetű rokonaidat, a másképpen gondolkodókat. Keresd fel az elhagyottakat, azokat, akik szeretet nélkül élnek, a kicsinyeket, a gyengéket, a reménytelenségben élőket, és engedd, hogy Isten szeretete úgy áradjon át rajtad mások felé, mindenki felé, hogy a kicsiny gyertyafény képes világosságot teremteni.

Legyen ez a mostani ünnep mindenki karácsonya. Krisztusnak és egymásnak szeretetben való elfogadása. Ezt hozza magával a gyermekkor máig hordozott karácsonyi üzenete.